

Boldklubben
HELLAS

1926 23. juni **1966**

Boldklubben
HELLAS

1926 23. juni **1966**

Forord

I anledning af boldklubben Hellas' 40 års jubilæum udsender vi dette lille »festskrift«, som ikke må opfattes som et egentligt jubilæumsblad.

Det får vente til klubben fylder 50 år.

Snarere har det været meningen med disse sider at bringe et causeri over forskellige oplevelser og hændelser inden for de sidste 15 år.

Derfor vil vi gerne her bringe en varm tak til de medlemmer, som så venligt har forsynet os med stof, og til vore trofaste annoncører, som har givet os økonomisk baggrund for overhovedet at gå i gang med dette blad.

Ikke mindst derfor håber vi på, at medlemmerne vil få lige så megen glæde af at læse det, som vi har haft ved tilrettelæggelsen.

Red.

- et tilbageblik

40 år er i dag ingen alder for et menneske, men når en klub fylder 40 år, så standser man alligevel op og gør status, kigger tilbage på den tid, der er gået. Ved vort 25 års jubilæum udsendte vi et festskrift — slet så flot med hensyn til klubhistorie bliver det ikke denne gang — det må vente 10 år endnu. Men noget historie, resultater o.l. mente man ville være på sin plads, og redaktionen har bedt mig om at nedfælde nogle »dybsindige« betragtninger på det tålmodige papir, det skulle bare være et oplæg — en leder til 40 års-skriftet. Allerede her får jeg et tydeligt bevis på, at tiden løber stærkt. For 15 år siden fik jeg også anmodning om at skrive noget, men det skulle være under overskriften »Ungdommen er Fremtiden«. Ja, da skulle jeg skrive om fremtiden — i dag beder man mig skrive om fortiden, når Hellas fylder 50 år, skal jeg nok skrive om »oldtiden«.

Når man får en sådan opgave, grubler man lidt over emnet, man noterer ned, slår op i gamle Hellas-blade, studerer forhandlingsprotokoller, alt sammen for at få samlet de væsentligste ting, de ting, der absolut skal med. Så gennemlæser man notaterne og opdager til sin rædsel, at lige netop den begivenhed eller det navn har man ikke fået med. Har man glemmt mere? Vil nogle blive skuffet over ikke at være nævnt? Det ville være synd, for samtlige ledere fra 1926 og til dato har gjort et stort, uegennyttigt arbejde for Hellas og for sporten. De har gjort det af interesse for dette arbejde — uden udsigt til nogen sinde at blive forgyldt, bare fordi de syntes, at her lå en opgave. Deres tak må være, at klubben i år fylder 40 år, og at det var et levedygtigt barn, de har været med til at holde liv i. Alle de mange ledere må tænke på, at takket være deres indsats, så er Hellas i dag en klub, hvor man normalt ikke siger: »I de gode gamle dage«, men hvor man fortsat arbejder efter devisen »Ungdommen er fremtiden«. Det har de tidligere ledere lært dagens ledere.

Lad da denne artikel mere blive min lykønskning til klubben, og min tak for alle de mange gode timer, jeg har haft i Hellas. Jeg har jo næsten

prøvet det hele. Først mine gode år som ungdomsspiller, så et år som seniorspiller, hvor et dårligt knæ gav mig en undskyldning for, at klubben mistede en middelmådig spiller, men i stedet fik en ungdomsleder, der nok skulle vise den »forstokkede« bestyrelse, hvordan en klub skulle ledes. Man fik nu hurtigt lukket munden på mig, idet man benyttede sig af det gamle, lumske trick at vælge mig ind i bestyrelsen. Senere blev jeg sekretær, indtil sørgelige omstændigheder gjorde, at jeg måtte overtage formandsposten det år, da Hellas havde 25 års jubilæum. Dette hverv var der en anden, der var så venlig at overtage efter godt 3 års forløb, og jeg fortsatte så som kasserer, for nu, hvor vi fejrer vort 40 års jubilæum, at beklæde den beskedne post som suppleant i bestyrelsen.

Ikke ét eneste af de nævnte jobs har jeg haft alene for Hellas skyld, men lige så meget for min egen. Det har været en dejlig tid, og det har været en interessant hobby.

Og i alle årene har det, der har haft størst betydning, været kammeratskabet og samarbejdet med de mange, der har villet tage en tårn for deres klub. Som sagt i indledningen vil jeg afstå fra at nævne navne, og jeg vil heller ikke trække begivenheder frem, som har haft skelsættende betydning for Hellas, men i stedet erindrer jeg små episoder som:

Vort eget klubhus nede bag Engdraget, hvor man trådte gennem de mornede gulvbrædder, men havde det så hyggeligt...

Vejskuret, der tjente som klubhus i nogle år, hvor vi vaskede os udenfor i en spand koldt vand, men det gjorde intet, for vore ynglinge kunne banke Vanløse...

Indvielsen af det nuværende klubhus, vi følte, som var vi kommet i paradiset...

1. holdets drabelige dystre i Engdraget, specielt den atmosfære, der var, når holdet spillede mod Vanløse, Hvidovre, ØB og Brønshøj...

Da vi — 2 mand — startede en drengeholdskamp mod Husum på deres bane, holdt stand i 10 minutter, indtil resten af holdet nåede frem — og vandt kampen...

Da vi som 1. junior vandt turneringen ved at spille 2—2 mod Ydun i den afgørende kamp. Axel Pilmark, Ydun, brændte straffe 5 minutter før tid...

Da vi kunne sende ungdomshold på sommertur til Bornholm...

Da jeg som formand modtog klubbens fane fra gamle medlemmer, og

i højtaleranlægget, der var opstillet i Engdraget, midt i den søde kirketid kvitterede for modtagelsen ved at sige: »Tak for fa'en...»

Da vi spillede os tilbage fra mellemrækken til Københavnsserien ved at slå CIK 4—2 i Sundby...

Når en tidligere formand og jeg som kasserer lagde listige planer mod klubbens kreditorer — gav lidt her og lidt der — og holdt skindet på næsen...

Da vi havde den sportslige succes i pokalturneringen og pludselig kunne betale regningerne, når de kom...

Da jeg i Sundby for et par år siden måtte meddele, at vi havde mistet en af vore gode spillere og pragtfulde kammerater.

Jeg kunne nævne mange andre ting, men disse er sprunget lige ud af hukommelsen, alle sammen begivenheder, der har gjort indtryk på mig. Måske har jeg helt misforstået den stillede opgave, men jeg har nu aldrig kunnet lide at vende og dreje tidligere begivenheder, at skrive historie, jeg vil meget hellere se fremefter. Vi har i dag en stor ungdomsafdeling med gode hold, takket være dygtige ungdomsledere. Det er på det fundament, der skal arbejdes videre, så når jeg nu slutter med endnu en gang at takke Hellas for mange dejlige år og med at sige til lykke med 40 års jubilæet, lad mig da gøre det med at udtrykke håbet om, at vort motto fortsat må være: »Ungdommen er fremtiden«, og at vi vil arbejde derefter.

Th.

VIGERSLEV *- bilen*

30 15 11

VA 2202

30 30 00

ØNSKER BOLDKLUBBEN HELLAS

Hjertelig

til lykke

»Gør drenge til mænd og mænd til drenge«

Ovennævnte ordsprog, som er klubbens motto, burde stå over døren til vort nye klubhus (»kammer« er vel mere rammende), når det bliver færdigt.

For det fortæller jo om den egentlige idé med at dyrke sport.

Selvfølgelig er det sjovt, når vi opnår nogle gode sportslige resultater; når den enkelte spiller avancerer til et bedre hold osv., men når alt kommer til alt er dette jo forholdsvis ligegyldigt, idet disse »præstationer« snart overskygges af nye navne og disses »præstationer«, som igen overskygges . . . osv., osv., indtil et glemselens slør har lagt sig over det meste. Og hvad er der så tilbage?

Naturligvis husker man nogle resultater, men mest — kammeraterne, gamle og nye. Og det ikke så meget for deres sportslige kunnen, mere for deres menneskelige særpræg.

»Gør drenge til mænd« giver sig selv, for uden alvor og ansvar (også i sportslivet!) ingen resultater, og det er jo for drenge endnu det vigtigste.

Voksne — i hvert fald af alder — skal vi nok blive, tids nok endda, men samværet med sportskammerater gør, at man bevarer drengen i sig, selv længe efter, at man er »faldet for aldersgrænsen«, hvilket bl. a. kan ses og høres, når vore old-boys er samlet.

Jeg hører selv til dem, der er på vej til at være »forhenværende«, og som synes, det er morsomt at tænke tilbage. Og typisk nok er det kun få resultater, der presser sig på. Næh, først og fremmest er det de sjove ting uden for snorene, der er blevet hængende. Oplevelser, som jeg deler med mange forhenværende og enkelte nuværende 1. og 2. holdsspillere.

Jeg debuterede i september 1955 mod Tårnby (4—1), og var så medlem af en familie, der dengang bl. a. talte spillere som: »Sorte« Ole Jørgensen (Finn Ludvigsen kunne ikke have gjort det mere effektivt!), Vagn Hansen, som jeg spillede et utal af kampe med, og som var alle

tidens hjælp for en målmand, Erik Hausner og Niels Sejersén, som begge holdt op kort efter, Erik Høy, som allerede dengang var en garvet veteran, men som ikke desto mindre spillede indtil denne sæson (i 17 år), Albert Slingerup og Ole »Joe«, der lige som jeg var helt »grønne«, Børge Madsén, som få sæsoner senere skiftede græsgang til Rødovre, Freddy Andersen, som på banen (især dengang) hårdhændet afbrød enhver »diskussion« ved at hamre »den runde« ind mellem stængerne, til stor skræk for målmændene, der havde stort besvær med at undgå at blive ramt, og sidst, men langt fra mindst, Erling P., som, foruden at være en meget stærk spiller, var det naturlige midtpunkt. Altid i pragtfuldt humør, parat med en hjælpende hånd, eller en sk... balle, når det var nødvendigt. Erling var i øvrigt lige så ofte back som angriber, og når det var tilfældet, var det om at være på tærne for en ny målmand, for Erling »lagde tilbage« i de mest håbløse situationer, men det gik da — de fleste gange.

Det »grønne« skulle i øvrigt snart blive pillet ud af os unge, for som træner havde vi B 1903's gamle landsholdskæmpe, Wilhelm Jørgensen. Han var, når man havde lært ham at kende, et pragtfuldt menneske, men må, i forhold til vore dages opfattelse, siges at være af den gamle skole. Når han i de kolde vintermåneder kørte på cykel »derudad«, så var det bare om at følge med. Kom ikke og sig, at vi ikke var i kondition! — Men så manglede der selvfølgelig så meget andet...

Det var en del af familien, som i årene, der fulgte efter, blev meget større.

I øvrigt vandt ovennævnte hold det år mellemrækken og rykkede så igen op i Københavnsserien.

Vi spillede mange kampe, men kom også i årenes løb på nogle (alt for få) rejser. Jeg husker en tur til Holsjunga, hvor vi måtte stå ret i en halv times tid på banen, mens denne (som skulle indvies) blev velsignet af en præst. Alt sammen noget, vi ikke havde så megen føling med, da højttaleranlægget ikke fungerede. Resultatet husker jeg ikke, men så meget andet.

Bl. a. havde vi før hjemturen en mægtig komsammen, hvor vi fik påfyldt efter alle kunstens regler (det var jo i Sverige), og det medførte, at Høy og Helge Nielsen pludselig »schkulle vische hvordan man danscher ruscherdansch«.

Helge klarede den — Høy — — — ikke helt! Da vi fik ham på højkant, bad han om at måtte blive lagt ned igen, indtil »det holder op med at køre«, og vi lagde ham så ind på bagsædet af bussen, hvor han blev liggende på resten af turen.

Eller da tre mand snuppede en cykel og skulle vise, hvordan man kører »trojka«, indtil cyklen pludselig gik i »spinn«, og begge hjul lignede otte-taller, hvorefter man, med et sygt smil, afleverede den til ejermændene med en bemærkning om, at den måtte han rigtignok passe bedre på en anden gang.

Eller da spilleudvalgsformanden Svend Pedersen på hjemturen i Helsingborg kundgjorde, at nu måtte naturen gå sin gang, og at han gerne ville af — omgående.

Svend P. listede om bag bussen for at lade sin spiritus. Buschaufføren fik imidlertid øje på en bedre parkeringsplads og kørte derover, og dér stod Svend P. — midt på torvet — og fortsatte sin udladning, flintrende ligeglad med alt og alle, alt imens vi andre i bussen — undtaget Høy selvfølgelig — var gasblå i hovedet af grin.

Men mens tilværelsen i Hellas for os spillere først og fremmest var fodbold, skæg og fest, var det noget andet for de arme mennesker, der skulle lede klubben. Økonomien var dårlig, og det kostede svære spekulationer at få det til at løbe rundt. I disse år var det to-tre mand, der trak det tunge læs, nemlig vores formand, Elo Pedersen, Therkel Thøgersén og Gunnar Andersen. Elo P. var en arbejdshest, som, ud fra bitre erfaringer, foretrak at gøre det hele selv. Han passede formandsposten, gjorde de fleste andre bestyrelsesmedlemmers arbejde, sørgede for, at boldene var i orden (det var i snøretiden), tog ud med ungdomshold, diskuterede med kreditorerne, og kørte — forståeligt nok — efterhånden træt.

Elo Pedersen trak sig ikke alene tilbage fra formandsposten, men fra alt lederarbejde i det hele taget.

I dag har vi mange gode ledere, men derfor kunne vi godt bruge Elo's indsigt og erfaring. Måske vender han tilbage — vi har da lov at håbe.

Jeg har bedt Elo P. skrive et par ord om sit syn på klubben fra før og af i dag:

v. E. Nøttrup — Roskildevej 162 — Tlf. 71 29 62

Kendt for den gode service

Speciale: Undervognsbehandling

SPAR 25 %

½ kg Java special.. 7,75

½ kg Luxus 7,25

¼ kg Ceylon The.. 3,75

»Jensens Kaffe«

EN GROS UDSALG

Vigerslevvej 44 - Istedgade 89 - Amagerbrogade 190

Enghavevej 70 - Æbeløgade 29 - Stengade 33

Gothersgade 41

Strøtanker

Jeg har lovet at skrive lidt om Hellas før og nu, men nu, hvor jeg skulle være færdig, har jeg end ikke fået begyndt. Selvfølgelig har jeg ind imellem gjort mig visse tanker om, hvad jeg skulle skrive. — Jeg har vist også over for mig selv undskyldt mig med — det har du ikke tid til, skønt lysten til det er der — eller måske er det omvendt.

Men hvorom alt er. Tanker har været på vandring, ting dukker op, forsvinder, giver plads for nye tanker. — Hvor var det dejligt at være med dengang, men hvor var det også træls til tider. — Undertiden har man vel tænkt — er det ulejligheden værd — hvad har du haft ud af det hele, var det ikke bare spild af tid — mange vil sikkert mene det, i hvert fald dem, som regner tid ud i penge.

Oftede møder jeg her i vor bydel unge mennesker, der for 15 år siden fik deres første støvler og Hellas-dragt. Jeg husker dem fra de begyndte — og jeg glæder mig, hver gang jeg forstår, at de også husker mig.

Alene det at kende disse unge og kunne sige »husker du dengang«, er det værd. — Husk det I, som i dag gør noget for Hellas.

Nu, hvor man har det hele sådan lidt på afstand, ikke lever med i klubbens liv, udover læser medlemsbladet — ser et par kampe — 1. hold — glæder sig eller ærgrer sig — jamen er livet ikke sådan, er fodbold ikke glæde — skuffelse. Hører der ikke såvel styrke til at sejre, som til at være en god taber. — Er et af målene i idrætten ikke at præge ungdommen til at blive en lige så god taber som vinder, både på og uden for banen.

Undertiden griber man sig selv i den tanke — det ville være rart endnu en gang at være med i arbejdet. — Måske tanker affødt af, at tiden og økonomien nu er en anden. Før var der aldrig et møde, uden der skulle diskuteres penge.

Nu er der kommet penge til huse — nogen steder så mange, at man spørger sig selv, hvad er formålet. Men måske netop pengenes indflydelse i dansk fodbold gør, at man alligevel bliver stående — ser på spillet — lader de andre sætte holdet —

Tankerne og minderne har man da lov at ha'.

eop.

Radio - Fjernsyn - Grammofonplader - Pladespillere

Køb det bedste — billigst i

BAGGER

RADIO - FJERNSYN

Valby Langgade 203 — Valby 323

Eigil Aagaard

GULDSMED & JUVELER

Valby Langgade 211 — Tlf. Valby 4583

**Brændselolie og petroleum
fra egen moderne tankvogn**

Få Deres olietank fyldt op
til vor populære sommerpris

NU

Mortensen

Valby Langgade 239 — VA 7412 — Giro 12 62 53

Th. Thøgersen

Therkel Thøgersen var i denne periode kasserer, som han har været det lige til sidste generalforsamling. Da jeg var lille dreng i Hellas, havde jeg Therkel som leder, og ved at kigge nærmere efter, viser det sig, at Therkel har siddet i Hellas' bestyrelse i 23 år.

Det er dog en præstation!

I 1958 var vi på sommertur til Lillehammer i Norge, hvor vi i en uge levede som grever, og hvor vore værter gjorde alt for at gøre os tilpas, hvilket så sandelig også lykkedes.

Det var en pragtfuld ferie, hvor vi virkelig kom ind på livet af hinanden.

Sportsligt var det i de år så som så, og da der, det sidste år, vi havde Wilhelm J., ikke skulle rykke nogen hold ned (p.g.a. omlægningen af kvalifikationsturneringen) valgte han at lade nye unge spillere få chancen. Vi endte på sidstepladsen, men spillerne skulle allerede fra næste sæson bevise, at der var handlet klogt.

Vi sagde ved en mægtig fest farvel til Wilhelm Jørgensen, som havde været hos os i fem år (det er da bevis på gensidig tilfredshed!), og fik så Walter Bertram. Vi kendte ham overhovedet ikke og så i stor spænding sæsonen i møde. »Nye koste fejer bedst« siger man — ville det også passe i dette tilfælde? — Det gjorde det!

Walter B. kom, så lidt barsk ud, men sagde dog, at vi skulle være dus — flink fyr! — og fremlagde så sit program. Han havde set vore sidste kampe, og havde ikke fundet meget at råbe hurra for, men mente dog, at der var en del at bygge på — det lettede!

Vi fandt hurtigt ud af, at Walter var moderne, at han bag det lidt barske ydre var blød som smør, og at der ikke var nogen tvivl om, at han var helt rigtig. Vi opnåede pæne resultater i serien, og så nåede vi hen til de minderige pokalkampe.

Jeg har bedt Walter Bertram skrive om disse kampe, og om forberedelserne til dem, og har været så heldig, samtidig at få en glimrende beskrivelse af forholdene i klubben i det hele taget. Lad Walter selv fortælle:

KOPA

Kopa, den franske letvægtsstøvle i meget lækkert skind med specielt skindfoer.

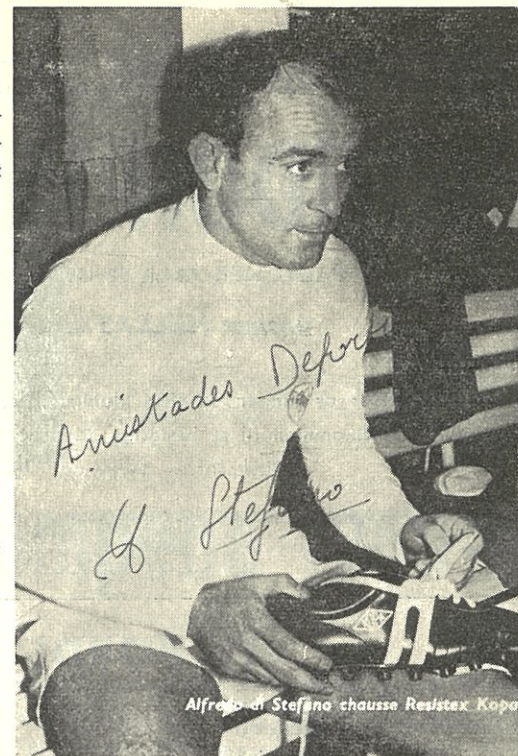
Kopastøvlen bevarer sin facon.

Tre modeller

Anbefales af
di Stefano ►

Fransk import

Alfredo di Stefano chaussé Resistex Kopa

Kr. 49,50

Kr. 65,00

Kr. 79,50

En støvle i topklasse til en rimelig pris, specielt gummisål med specielt høje knopper, der gør den anvendelig selv på våde baner, str. 39-46.

STADION S SPORT

Østerbrogade 79

Tria 6200

HERREMAGASINET *med det smarte tøj*

LONDON HOUSE

FALKONER ALLE 57—59 — GO 211

ønsker HELLAS til lykke

HUSK: Hos os møder du altid klubkammerater, og du er altid
velkommen til at besigtige de sidste nyheder i

Skjorter — Strik og Tøj.

Kurt Jensen passer »børnebaren« og gi'r en lille én

TV BORDE

19" bord 50 x 40 cm
23" bord 60 x 40 cm
No. 65 bord 66 x 36 cm
Bordets højde 47 cm
Teak - Nød - Palisander
Leveres i karton

Intet salg til private

*Spørg hos Deres
radioforhandler*

K. JACOBSEN Vesterbrogade 148 - Telefon EVA 5031 v

SNEIDEMANN'S

Skræderi

Valby Langgade 211 — VA 10 460

Walther Bertram

Pokalkampene 1960-61

I overværelse af 6000 tilskuere spilledes søndag den 16. april 1961 den ene kvartfinale i DBU's pokalturnering på Århus Stadion mellem AGF og B. Hellas, Valby.

Hellas' spillere og leder ankom til Århus sent lørdag aften. Efter en kop godnatte sov hele selskabet mere eller mindre godt på missionshotellet »Ansgar«. En lille adspredende spadseretur søndag morgen efterfulgtes af et taktikmøde på et hotelværelse. Her drøftedes den forestående kamp, den hidtil største opgave i Hellas' historie. Luften svirrede af en vis nervøsitet fra spillerne. Vel vidende, at chancerne for at besejre AGF var mikroskopiske, gik den største frygt i retning af, at vi skulle løbe ind i et voldsomt nederlag, hvorved glorien om de hidtil opnåede pokalsejre ville falme noget.

Tilfældet vil, at undertegnede har manuskriptet til »talen« før kampen i behold. Fra denne tillader jeg mig at citere indledningen og slutbemærkninger. Indledning: »AGF er naturlig-

vis storfavorit ligesom Randers Freja, Skovshoved og Frem Saksøbing. Vi skal for første gang spille rigtigt på udebane. Et stort nederlag vil ubetinget resultere i retning af, at når vi endelig spiller på udebane, så kan vi ikke stå for mosten. Blandt andet derfor er vi tvunget til at vinde over AGF. Det kan på ingen måde tolereres, at nogle går og lopper den. En 100 procent viljefast indsats, hvor alle mand lige fra kampens start og hele kampen igennem giver alt, hvad han har i sig, er et naturligt forlangende. Selv om alle mand skal slæbes drivvåde af sved og styrtende af træthed fra banen, så skal der kæmpes indædt hele tiden. Ved hele tiden at opmuntre hinanden, stadig at komme igen, når man er snydt eller på anden måde har mistet bolden, skal vi over for hele Danmarks fodboldinteresserede skare demonstrere, at vor holdmoral er helt på tinderne. Fra første fløjt skal vi sætte alt ind på at få fat i spillet og sætte os på dem med en chokagtig offensiv, hvor alle angrebsspillere skal deltage med lynhurtige afleveringer, kvikke omplaceringer, skiften plads, hvor vi hele tiden skal benytte hele banens bredde og frem for alt med gennemtænkte placeringer lidt væk fra midten af banen, hvor Hans Christian jo huserer som en bersærk, være parat til at modtage afleveringer med efterfølgende mange og lynhurtige skud på mål. Forsvarsspillere skal med omhu dække op og dirigere hinanden og med hurtige afleveringer presse spillet frem til angrebet, selvfølgelig uden at blotte forsvaret — altså trods vort pres skal alle mand forblive på forsvarsposterne«. Efter en længere redegørelse for de enkelte spilleres opgaver, slutbemærkningerne: »Vi skal huske på, at når AGF har bolden, er alle vore elleve forsvarsspillere, således at forstå, at AGF's forsvarsspillere ikke uhindret må have lov eller fred til at aflevere, men vi skal hænge over dem og give os fuldt ud, og så snart vi erobrer bolden løbe med lynets fart i position og være på tærne hele tiden, for at organisere angreb kvikt og hurtigt med overrumplende skud.«

Det er heldigvis sådan, at en fodboldkamp skal spilles på fodboldbanen og ikke kan afgøres ved et taktikmøde. Hermed afsløres — som mange ved, at kampen mod AGF ikke helt forløb,

som »præsten prædikede«. Afgørende ved oplægget før kampen var det at gejle op en vis optimisme, samt frem for alt at indprente spillerne, at der skulle bestilles noget hele tiden. Efter mødet var nervøsiteten delvis forsvundet, idet vi nu havde bildt hinanden ind, og faktisk var overbevist om, at B. Hellas ikke kunne tabe pinligt stort til Danmarks mestrene fra AGF.

Kun kort om kampen. AGF havde overvægten i spillet uden de store åbne chancer. Den ordinære kamp sluttede 0—0, efter at Hellas' målchancer, især i 2. halvleg, havde været større end AGF's. I omkampen (2 x 15 minutter) scorede jyderne midt i 1. halvleg et tilfældigt afgørende mål — ved klumpspil i vort straffesparksfelt blev bolden delvist sparket ud af vor målmands hånd i mål. Nederlag 0—1 efter to timers heroisk kamp. Mandfolkeindsats blev ydet af alle 11 fra Hellas. En holdpræstation af en så funklende karat, at denne kamp for mange i klubben (blandt andet undertegnede) står som den skønneste perle. AGF blev senere pokalvinder og lagde på intet tidspunkt skjul på, at den værste forhindring på vejen før værdigheden som pokalvinder så ubetinget havde været B. Hellas.

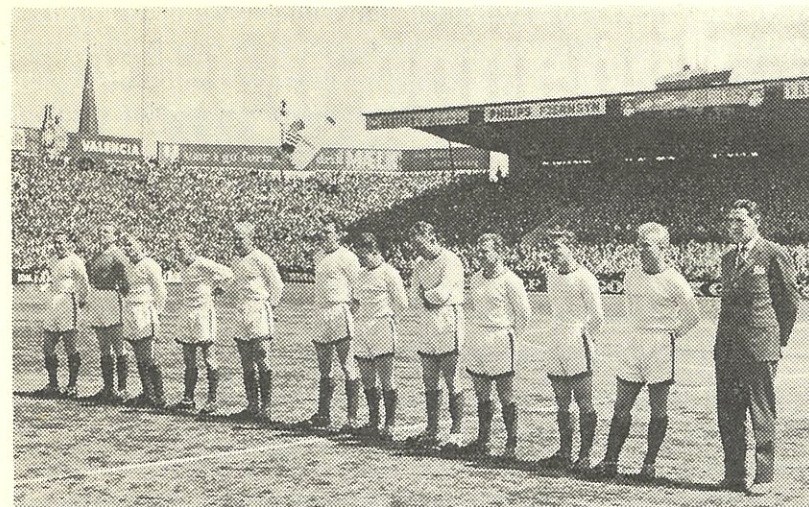
— — —

Hvad lå der bag ved en sådan »sensation«, at en lillebitte klub kunne komme så vidt og tilmed spille lige op med på det tidspunkt Danmarks førende fodboldklub. Ja, lad os fortsætte med at kigge lidt bag kulisserne og trække frem enkelte af de mange forskellige faktorer, der gjorde det hele muligt. Det skal først understreges, at det hovedsageligt beroede på et udvidet teamwork, og at ingen enkeltpersoner skal tillægges æren. Da der var ved at være skub i foretagendet, var der til alt held mange gode kræfter, der på forskellig vis ydede en stor indsats. Den daværende bestyrelse var ansvaret og mulighederne bevidst fra den første »store« pokalkamp mod Randers Freja. Med opofrende hensyn til spillernes, spilleudvalgets og trænerens luner fulgte formand, næstformand — ja, hele bestyrelsen — behjælpeligt »dramaet«. En lille episode skal nævnes. AGF skulle efter DBU's proportioner som hjemmehold spille i klubdragt med hvide trøjer. Fine røde trøjer blev da indkøbt. For-

manden kom glædestrålende og viste bl. a. træneren de første fem trøjer, hvorpå formandens frue møjsommeligt og nydeligt havde syet rygnumre. Da træneren dengang havde og stadig har den idé altid at betragte fodboldspillere som individualister, og ikke som væddeløbsheste, bad han om, at rygnumrene måtte blive fjernet — dette for øvrigt også af taktiske grunde. Dette for at pointere den offervilje, som også damerne lagde for dagen og samtidig, det var af ærligt ment tjenstvillighed fra den daværende formand og frues side, så derfor — bedre sent end aldrig — undskyld denne tossede grille — og tak.

I efteråret 1960 lå Hellas efter 3 kampe på førstepladsen i Københavnsserien med en lille chance for at vinde turneringen, da der var en god rytme i spillet og en glimrende vilje hos alle spillerne. 1. senior havde i hele turneringen benyttet tre spillere, der alle var udprægede fløjhalves, men den ene gjorde sig udmærket som innerwing. Imidlertid skulle denne ud at sejle et par år, men vi så trods alt fremtiden i møde med sindsro. Uheldet ville, at en anden fløjhalf i omtalte fløjhalfs »afskedskamp« gik itu, og dette sammen med andre spilleruheld gjorde, at klubben i resten af turneringen ikke kunne stille stærkeste hold og sluttede som nr. 4.

I DBU's Landspokalturnering havde vi vundet små sejre over henholdsvis Sylvia og HB og ind imellem på bane 3 i Engdraget en sejr på 4—0 over Sundby. Den næste modstander var Randers Freja på hjemmebane, hvilket på grund af vejrligets luner blev Sundby Idrætspark. Kampen skulle finde sted søndag den 27. november. Efter den sidste turneringskamp den 30. oktober mod Hero, som vi for øvrigt besejrede 1—0, var alle skadede spillere kommet på højkant igen, og med 20 mand mere energisk trænende end nogen sinde, slog vi vore folder i Valbyparken og på lysbanen i Valby. Lysten og viljen var til tider så udpræget, at der måtte holdes lidt igen, for at spillerne ikke skulle splitte sig selv. Formanden skaffede en gymnastiksal, hvori der kunne trænes om onsdagen. Dette blev afslået. Der herskede stor spæn-

Fra overrækkelsen af BT's pokal i Idrætsparken før landskampen Danmark-Østtyskland. Spillerne er fra venstre anføreren Vagn Hansen, Tonny Nuppenau, Flemming Jartved, Ole Jørgensen, Allan Jensen, Poul Jensen, Bent Schou, Freddy Andersen, Erling Pedersen, Per Benda, Vagn Andersen og træneren Walther Bertram.

ding om holdets udseende til kampen mod Randers Freja. Et par træningskampe mod Hedehusene og Bagsværd løste ikke problemerne. For at få et indblik i spillernes syn på sagen, gav de skriftligt deres besyv med efter opfordring.

Et lille ordskifte i badet efter træningen tirsdag den 22. november mellem holdets centerhalf og træner fik afgørende betydning for den endelige holdopstilling, hvorom der også blandt spillerne herskede en vis uenighed, selv om de fleste pladser selvfølgelig gav sig selv. På spørgsmålet om, hvad han helst ville spille om søndagen, svarede c.h., at han helst ville spille sin sædvanlige plads som c.h., men holdet blev efter hans mening stærkest, hvis A spillede c.h. og han selv venstre back. Træneren var af samme mening og havde nu garanti for, at holdets normale og meget stærke c.h. ville gå ind for pladsen som v.b. Ved fremlæggelse af holdet for spilleudvalget samme

aften, var dette meget skeptisk, fordi den nye c.h. var uprøvet på denne plads. Efter en del diskussion, hvor den taktiske plan med venstre back som opbakning for den nye centerhalf og med vor venstre wing med hjemme i betrængte situationer som v.b., blev drøftet, gav spilleudvalget sig. Dette dog hovedsagelig, fordi man konkluderede, at vi i højeste grad naturligvis ikke havde en jordisk chance imod et af 2. divisions tophold, Randers Freja, så det var underordnet, hvordan vi stillede op.

Til alle de fire »store« pokalkampe var holdet ved lykkens gunst — toptrænede sportsfolk går desuden sjældent i stykker — uændret og bestod af følgende 11 gutter:

Tonny Nuppenau; Vagn Hansen og Flemming Jartved; Ole Jørgensen, Allan Jensen og Poul Jensen; Bent Schou, Per Benda, Erling Pedersen, Freddy Andersen og Vagn Andersen.

En god cocktail af unge »himmelstormere« og rutinerede spillere. Forskellige af temperament og karakter, men alle i besiddelse af den rette gæjst og med rosværdig vilje til at indordne sig sammenholdets og sammenspillets krav.

Holdet var sat om tirsdagen, men en forudsætning for at stille op i klubdragten om søndagen kl. 13,30 var, at alle mødte til sammenkomsten før kampen til fortæring af dejlige »hakke-drenge« med spejlæg, som holdets nestor, Erling Pedersen, havde indbudt til. E. P. betragtede kampen mod Randers Freja som sin afskedskamp på 1. hold. De øvrige 10 på holdet samt Erling selv gjorde denne »drøm« til skamme, og vi måtte trækkes med Erling endnu et stykke tid — og var glade for det.

Udover de nævnte 11 var reserven, Erik Høy, fast inventar og alle til stor moralsk støtte. En speciel »finte« umiddelbart før kampen i Sundby Idrætspark stod Høy fadder til. Da vi løb på banen, trak Høy træneren til side og berettede, at han lige havde hørt det samlede Randers Freja-hold udtale, at hvis de ikke vandt en sejr på mindst 10—0, var det for sløjt. Denne »hvide løgn«, thi en sådan var det, blev refereret til vore 11 gutter, som, om ikke før så i hvert fald nu, var »sat op«. Høy skyede intet »ærligt« middel for at hjælpe og støtte.

P. Nilsson

oliefyrservice

SALG - SERVICE - INSTALLATION - ATTESTER

Serviceabonnement kr. 125,- årlig.

Rabat på nyinstallationer ydes til alle medlemmer.

Tilbud på centralvarme uden forbindelse.

Financiering over 12-24 og 36 måneder.

Femagervej 34

tlf. 75 55 26

Mejeriet

ROMA

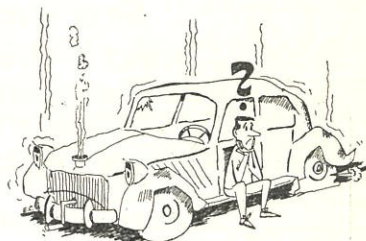
fineste lurmærket drittelsmør

Vigerslevvej 140 - Valby 4780

MEKANIKERVAGTEN

ROSILDEVEJ 91
KØBENHAVN - VALBY

TLF. 30 14 88

Viadukt - bageriet

ved Knud Høstbo

Nystedvej 2 - Telefon VA 2727

1. classes

KONDITION

M.S. salonen M. Schmidt

Valby Langgade 216 - Tlf. Valby 9755

Alt i moderne hårpleje

Faglig betjening i topklassen

Kun få tilskuere, inclusive den relativt store faste flok, overværede kampen, der blev startet med et enormt pres fra Hellas' side. Med masser af skud på stængerne og lige uden om burde vi i virkeligheden de første 15 minutter have haft en føring på 2—3 mål. Men det gik ikke således, og efterhånden fik modstanderne overtaget og dominerede det meste af kampen, uden at de havde held med selv store chancer, som trods terrieragtig påpasselighed i vort forsvar opstod. Vi havde, især i 2. halvleg, ikke meget at skulle have sagt. På et enkelt opløb ca. 20 min. ind i 2. halvleg, trykkede vor v.i. på aftrækkeren og langt ude fra suste bolden 15—20 cm over jorden imod målet. Frejas dygtige målmand var på tærne og nede efter projektilet, men kold af lediggang — taktik — kunne han ikke holde bolden, som lige smuttede over målstregen. Og så var den kamp vundet 1—0, idet målet gav vore 11 ny luft, og trods kampvilje fra Randers Frejas side, holdt vore heroisk kæmpende stand til sidste fløjt. Stor jubel og glæde efter kampen. Hvem skulle vi møde næste søndag?

Over radioen erfarede vi i Sundby, at der om eftermiddagen på DBU's kontor allerede var trukket lod til næste runde, og at vi havde trukket Skovshoved fra 1. division på udebane. Det var noget af en skuffelse, idet vi hellere havde set en mindre klub som modstander, eller evt. en rejse til provinsen som afslutning på klubbens lille intermezzo i landspokalturneringen.

Skuffelsen var kortvarig, for der var trods alt en chance for også at få SIF ned med nakken. Både tirsdag og torsdag var der 21 gutter til træning, idet klubbens trofaste 2. holdspillere, Poul Kesler, Frits Petersen, Finn Ludvigsen, Torben Ellekær, Albert Slingerup m. fl. gjorde deres til træningens alvorlige karakter

— — —

Hos den altid velvillige og flinke fru Gunnar Andersen, mor til fire sønner, samledes holdet med ledere søndag den 4. december til den samme fortræffelige menu som forrige søndag

hos vor da søde værtinde, fru Erling Pedersen. Taktik og slagplan blev lagt og frem for alt, ih, hvor vi hyggede os. Vejret var usædvanligt strålende — det øsregnede. Kampen skulle foregå på Gentofte Stadion, hvor der om formiddagen var spillet en anden pokalkamp mellem HIK og Næstved. Banen havde en moradsagtig karakter før kampen og var nærmest et stort plørehul efter.

Om Hellas' 11 kunne efter kampen siges, »Aldrig er så få blevet så beskidte med så godt resultat«. Nåh, nogle af holdets »fans« blev ved omfavnelser af spillerne nu også pløret lidt til. Spilleudvalgsformanden, Svend Pedersen, var ved at tage et hovedspring ud over tilskuerpladserne, da holdet scorede det andet mål, hvorved resultatet 2—1 til Hellas konstateredes og bibeholdtes også de sidste 10 minutter. Skovshoved var kommet i spidsen med 1—0 i slutningen af 1. halvleg og holdt denne føring til 20 minutter før tid, hvor udligningen faldt. Selv et tilsyneladende sikkert nederlag magtede holdets koncentration, vilje og prima kondition at ændre, hvilket må siges at være en virkelig stor bedrift. Evnen til aldrig at give op var afgørende for denne triumf over Skovshoved, som var meget slukørede efter »tævene«.

Stor glæde i lejren med masser af trængsel i omklædningsrummet. Journalister i hobetal. Hvor skal I fejre sejren?, spurgte en af journalisterne. Det havde vi nu ikke gjort os nogle tanker om. Men hurtigt reagerende, som spillernes færden på banen, blev det besluttet at fejre det (for sportspressen!) overraskende resultat i »Lorry«.

Det var den helt store kontrast at se de nu festklædte spillere med alle de søde fruer og forlovede, der som spillerne strålede af lykkefølelse, indfinde sig sammen med leder med fruer om aftenen i »Lorry«, hvor tilfældet ville, at en af Hellas' tidligere storspillere og nu gode velynder samtidig, med sin søde frue, fejrede et stilfærdigt sølvbryllup.

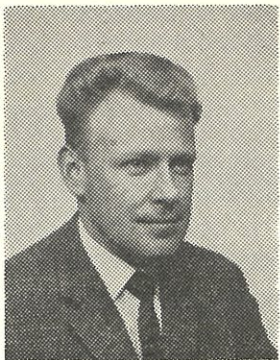
Det blev på alle måder en hyggelig aften, som, grundet tilskud fra gode venner af klubben, kun kostede kassereren kr. 13,00. I

løbet af aftenen indfandt der sig journalister og fotografer, og hele »Landsbyen« blev hurtigt klar over, at den havde den ære at huse B. Hellas' ledelse og 1. hold.

Lodtrækningen til ottendedelsfinalerne magede det så, at Hellas skulle møde Frem Sakskøbing på hjemmebane, Frederiksberg Stadion. Kampen blev, set fra et økonomisk synspunkt, meget heldigt berammet til lørdag den 11. marts. De øvrige øvrige pokalkampe skulle spilles om søndagen. Frem Sakskøbing havde i 1960 været i finalen, så det var en værdig modstander (fra 2. division) evt. at blive slået ud af.

Men der var lang tid til denne dyst. Da Valbyparken var lukket, blev der en pause i træningen. Men vi havde stadig føling med hinanden ved en hyggesammenkomst midt i december. Året 1961 indledtes den 3. januar ligeledes med en kammeratlig sammenkomst for den faste spillerflok hos Børge Kramer, der for øvrigt senere ved generalforsamlingen i januar overtog formandsposten efter Elo Pedersen. Disse hyggeaftener, hvor der blev drukket kaffe, sludret, fortalt vits og spillet kort, var vel, frem for meget andet, medvirkende til det enestående sammenhold, der herskede alle spillere og ledere imellem. Spillernes øjne — i sandhed — strålede af glæde ved gensynet efter en enkelt uge, hvor man ikke havde set hinanden. Ord kan ikke beskrive den atmosfære af sand kammeratskabsånd, der var over disse samvær. Netop dette, at der på intet tidspunkt i denne store sammensvejsede flok på 25 stk. mandfolk opstod små klikker, gjorde sit til, at vi er mange, der henregner disse sammenkomster som noget af det dyrebareste og smukkeste i vor fodboldtilværelse.

Det tørre lune var ved disse sammenkomster i private hjem som altid, når vi var samlet i omklædningsrummet eller på træningsbanen, repræsenteret af vor dyrebare, højtelskede og med dyb sorg savnede Ole Jørgensen. Denne på alle livets områder ærligt stræbende gut var — egentlig utilsigtet — for os alle det lysende eksempel på alt det gode, der var forudsætningen for B. Hellas' smukke resultater i denne periode. Billedet af Ole

Ole Jørgensen

som den til enhver tid trofaste og reelle — og i sluttet kreds — uforlignelige, hyggelige kammerat — vil for denne flok af venner være prentet i vore hjerter til evig tid.

Træningen indledtes i 1961 den 5. januar med klubhuset som udgangspunkt for grundlæggende kondition i Engdraget og på Damhusengen. Der var incl. det faste pokalhold udtaget 14 mand, der alvorligt gik til sagen. Imidlertid var der mange flere, der fulgte med i træningsforberedelserne, idet der i årets to første måneder gennemsnitlig var 26 til træning. Da vi fra den 19. januar startede på lysbanen, assisterede spilleudvalgsmedlem Palle Jensen ved træningen og tog sig på udmærket vis af resten udover de 14. Og det var til tider mange, således var der den 1. og den 8. februar hver gang 34 flittigt trænende Hellasspillere i Valby. Mandag den 6. marts lykkedes det at træne på græs, så vi kunne blive vænnet lidt til før dysten mod Frem Sakskøbing om lørdagen. Forresten må det ikke glemmes, at der var TV-optagelse til sportsorientering torsdag den 9. marts. Fjernsynets teknikere havde i forvejen fundet ud af, at der var mulighed for at skaffe lys til optagelsen ved klubhuset i Engdraget. De 14 mødte op og fik først en let omgang træning i Engdraget — det var ellers ikke meningen, at vi skulle træne denne dag. Derpå kunne TV-optagelsen alligevel ikke finde

sted her, fordi der ikke var strømkilder nok. Under ledelse af redaktør Niels Christiansen fløjtede hele selskabet i fodboldtøj sammenstuvet i Danmarks Radios vogne og enkelte andre til Valby, hvor en i højeste grad improviseret og vist nok ikke særlig vellykket optagelse fandt sted for udsendelse næste dag i TV.

Lørdag den 11. marts samledes holdet samt leder hos Erik Høy til en »kopkaffekomsammen« før dysten mod Frem Sakskøbing. Der hersker for undertegnede ingen tvivl om, at vor kaffedrikning, som for øvrigt også praktiseredes efter spisningen før kampene mod Randers Freja og Skovshoved, havde kolossal opkvikkende virkning og var for kampens udfald udslagsgivende. Over en kop kaffe sludrede vi hyggeligt om det forestående opgør, hvortil spillerne blev sat op. En væsentlig detalje i taktikken ved alle pokalkampene var, at holdet fra starten skulle prøve at sætte sig på modstanderne og ved hjælp af hurtige, eksplosionsagtige angreb stræbe efter en hurtig afgørelse for til dels at være med til at bestemme tempoet. Selv om dette med en hurtig afgørelse ikke i nogen kamp opnåedes, var det hver gang et rystende chok for modstanderne, at det var Hellas, der straks tog téten og angreb fra første dommerfløjt. Thi man ventede altid det modsatte med forsigtigt spil fra den »svages« side i starten.

Kampen mod Frem Sakskøbing vandtes med 3—2, og kun et fuldstændigt fejlagtigt dømt straffespark 7 minutter før tid resulterede i, at Frem Sakskøbing slap hæderligt fra kampen, der var den letteste af de fire store pokalkampe for B. Hellas' 11. Allerede før kampen kunne noteres en vis optimisme hos spillerne, så for de indviede var sejren ikke så overraskende, men i højeste grad en vidunderlig oplevelse, som burde have givet en langt større sejr. »I kraft af en velvalgt blanding af et levende, fornuftpræget holdspil: én for alle og alle for én, koldblodigt forsvarsspil og farlige angrebsskategorier, krydret af individuelle glanspræstationer af lurmærket kvalitet, opnåede Hellas en ny triumf og vandt fuldt fortjent 3—2«. (Fra Politiken 12. 3. 61). De to første af Hellas' fuldttræffere var Erling mester

for efter glimrende opløb og afsluttende centringer fra henholdsvis venstre og højre wing. Det tredje mål scorede efter centring fra højre wing af Freddy Andersen.

Samme — til tider kanonskytte — Freddy var indleder af vore mange sammenkomster, der naturligvis var startet lang tid før pokalkampene. Mange hyggelige stunder har 1. og 2. holdsspillerne tilbragt i Freddys dejlige hjem, hvor denne store, lidt sentimentale og gode dreng tog imod med åbne arme. Fra faderen, Gunnar Andersen, kendte Freddy til de trængselstider, boldklubben havde været igennem, og fra sine egne spæde barnebarns første spark til den runde, var han indpodet respekten for fodboldspillet, som ved gode fodboldegenskaber (efter flittig træning) også gav ham mange uforglemmelige oplevelser — og stadig gør det, omend ikke i rampelysets kritiske skær.

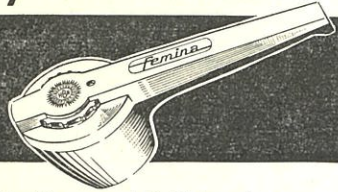
Under træningen mandag aften den 13. marts ankom formanden og næstformanden direkte fra DBU's kontor, hvor lodtrækningen til kvartfinalerne havde fundet sted. Børge Kramer havde selv udtrukket sin klub til på udebane at skulle møde vinderen af kampen Vejle—AGF, der først skulle spilles onsdag den 12. april. Der var tilfredshed over denne lodtrækning, selv om mange havde set hen til en kamp i Idrætsparken. Men mod enten Vejle eller AGF var Hellas sikker på en afsked med pokalhøjlet i skønhed.

Holdets højst respekterede anfører, Vagn Hansen, blev først senere gjort bekendt med lodtrækningens udfald, da »Store-Vagn« holdt fri fra træningen for at fejre sin fødselsdag. En journalist og en fotograf indfandt sig senere på aftenen hos Vagn, og et smukt billede af den stolte anfører med frue og søn fulgte dagen efter i BT. Spillerne satte stor pris på holdets anfører, på hvilken post Vagns mange gode menneskelige egenskaber rigtig kom til anvendelse. Det var ellers en noget betuttet Vagn, der i sin tid blev valgt som Erlings afløser som holdkaptajn. Imidlertid var Vagn glad for kammeraternes tillid og voksede med opgaven på glimrende vis, så megen støtte kunne hen-

NYHED!

Smuk - slank og veloplagt med
femina
MASSAGEAPPARAT

Kraftigere end hidtil kendte apparater. Leveres i fiks opbevaringsbox med 6 pelotter som standardudstyr.

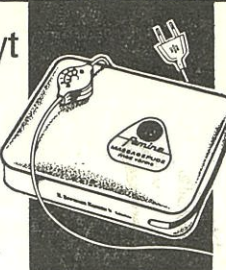
Kr. 185,- 5 års garanti

HBH - den bedste garanti under solen

Konto oprettes
pr. md. kr. 15.-

AUTORISERET HBH FORHANDLER

Sidste nyt
om
sundhed -
skønhed
og
velvære ...

femina
MASSAGEPUDE med varme

- Deres »massør« lige ved hånden.
- Velgørende afslapning til skuldre, nakke og lænd.
- Silhouetten perfekt.
- Benene holdes i form.
- Ikke mere kolde fødder.
- 6000 velgørende vibrationer i minuttet.

5 års garanti. Kr. 195,-

HBH - den bedste garanti under solen

Konto oprettes
pr. md. kr. 15.-

AUTORISERET HBH FORHANDLER

B. RESENGAARD
GLAS - PORCELÆN - KØKKENUdstyr
Valby Langgade 191 - København Valby
Tlf. Valby 3521 og 3401 . Giro 322 50

BANANI SPORT

Cyklen der er kælet for

Bendt A. Nielsen

Vigerslevvej 35

Telefon 30 04 20

TINA *bar kjolen*

SLACKS ☆ BLUSER ☆ NEDERDELE

Birgit Esbensen, Hvidovrevej 87, Tlf. 75 42 33

Vin - Tobak - Tips

Roskildevej 201

Johs. Quaade - Va. 4101

Efter kampene mod Randers Freja og Skovshoved, som sensationelt blev besejret, bragte B.T. denne tegning.

tes i kraft af sund vurdering af de forskellige situationer hos »Store-Vagn«.

Et gevaldigt materiale af avisudklip eksisterer fra denne tid. Få klubber er vel blevet så feteret og rosende omtalt af dagspressen (med fede typer), som B. Hellas blev det dengang. Der var selvfølgelig noget farligt i al den virak. Vi var fra første færd opmærksom på faren, og ved adskillige intime møder blev

spillerne advaret imod at føle sig som »paver« og kraftigt mindet om, at æren og rosernes flor til enhver tid skulle tilfalde Boldklubben Hellas som helhed. Disse bestræbelser, forekom det os ved saglig vurdering, var lykkedes, selv om enkelte i klubben mente, at flere af »triumfatorerne« var lidt høje i hatten.

Et godt arbejdende spilleudvalg, Svend Pedersen, Gunnar Andersen, Eigil Baagøe og Palle Jensen, var kernen i meget af det ekstraordinære. Problemerne ved holdets sammensætning var ikke specielt i denne periode store, men æren for at ryste spillerne sammen og vedligeholde gejsten må for en stor del tillægges disse gode støtter.

I det hele taget måtte mange ofte arbejde under højtryk. Der var således for bestyrelsen et problem med rejsen til de jydsk land, thi først sent om onsdagen vidste man, om turen gik til Vejle eller Århus. For en sikkerheds skyld blev der reserveret togbilletter til begge steder. I forvejen var det besluttet, at afrejsen skulle foregå lørdag efter middag, hvis turen gik til Århus, medens der først skulle rejses om søndagen, hvis Vejle blev vor modstander.

Det blev som tidligere berettet Århus, der fik invasion af Hellas' 1. senior samt dejligt mange (det var hjertevarmende) klubmedlemmer med fruer.

»Søndagens store præstation stod Hellas for. Den lille Københavnsserieklub klarede 0—0 i ordinær spilletid med selveste de danske mestre fra AGF! I omspillet måtte Hellas endelig neje sig, men nederlaget blev så hæderligt som 0—1. Hellas' indsats i denne pokalturnering vil blive mindet længe«. (Berlingske Tidende 17. 4. 61).

Dansk Boldspil Unions turneringsudvalg tildelte enstemmigt B. Hellas BT's trofæ (et flot sølvkrus) for største pokal-præstation. Sølvkruset blev i overværelse af 37.000 tilskuere før landskampen mod Østtyskland overrakt B. Hellas' 1. hold på Idrætsparkens bane. Sportsredaktør Børge Munk Jensen overrakte holdets anfører sølvet »som et synligt og varigt bevis på, hvad godt sammenhold og ukuelig sejrsvilje kan føre til«.

Det var en overmåde lykkelig periode med megen ståhej, hvor aviserne ikke altid tog det så højtideligt (som de her refererede bladklip) med, hvad de skrev om Hellas, og udtalelser fra klubbens ledere var af og til »misforstået«. Men vi var lige glade, fordi der på intet tidspunkt var noget nedværdigende i omtalen — tværtimod.

Hvornår reaktionen oven på al denne »sus og dus« indtraf, kan ikke stadfæstes. Måske kan man brutalt sige, at reaktionstiden har været de sidste fem år. Forudsætningerne for samme spillemæssige niveau har været til stede og er det også i dag. Vi håber, at bøtten vender nu. Undertegnede har stor tillid og tiltro til spillerstaben af i dag, samt de mange dygtige og idealistiske ledere, der står i spidsen for klubben. Den her nævnte »dvaletid« omfatter heldigvis kun 1. og 2. senior, thi en overvældende fremgang i klubbens ungdomsarbejde fulgte i pokalkampenes kølvand. En blomstring, som var ved at tage pippet fra ungdomslederne. Overvundet blev imidlertid »presset« ved megen dygtighed, slid og slæb fra disse ledere, som forhåbentlig snart også i seniorafdelingens resultater må se »belønningen« for godt udført arbejde.

En økonomisk stabilitet har ved klog politik af bestyrelsen, hvor kassererens melankoli den 16. april svandt som dug for solen, præget klubbens interne arbejde.

— — —

Når Boldklubben Hellas nu runder de 40 år og dermed »bliver voksen«, er det ubetinget ønsket i klubledelsen som hos undertegnede, at 1. senior snarligen må avancere, og at stabiliteten i det store ungdomsarbejde må vedligeholdes og om muligt udbygges.

Jeg betragter det som en given ting, at kammeraterne fra pokalholdet, som må bære et vist ansvar for dette indlæg — i dagens anledning, aldrig svigter Hellas og fremover afbetaler »gælden«. Dette holds spillere skal garantere for, at der aldrig savnes ledere i vor klub. Thi man bør vel vide, at den respekt, der også i det civile erhverv står om »pokalgutterne«, er en

følge af den »gode opdragelse og indbyrdes påvirkning«, som hver enkelt spiller har de andre kammerater og kredsen af ledere at takke for.

— — —

Hjertelig til lykke med 40-års jubilæet, Boldklubben Hellas. Og tak — for meget besvær, men »nihil sine labore« — og besværet overstråles af erindringen om myldrende mange vidunderlige timer i en sund klubånd, der giver friske kræfter til yderligere dåd.

Mit store ønske, om at 1. holdet i kraft af godt fodboldspil om føje tid vil rykke en række eller flere op, deles af hele klubben. Mange vil føle stor lykke, når det første trin er betrådt. Kun få vil imidlertid være lykkeligere end

Walter Bertram.

Poul Olsen

Hvidovrevej 91 - Telf. 75 16 86

TOBAK - VIN - BLADE

Centri Vask

Valby Langgade 217

Telefon 30 91 10

Eigil Baagøe

1. kl.s skotøjsreparation

Vigerslev Allé 164 - Telefon 30 84 73

- ★ Gode materialer
- ★ Omhyggelig behandling

SPORT - JAGT - FISKERI - CAMPINGUDSTYR OG HUNDEARTIKLER

Så gå til klubbens leverandør

O. K. Sport

Sport - Camping - Import

GL. KØGEVEJ 374 - HVIDOVRE - TELF. 78 67 08
DYBBØLSGADE 62-64 - V - TLF. VE 414 OG 480

Eli Svendsen

Kolonial - Frugt - Grønt
Billigste priser

Vigerslevvej 54 A - Telf. VA 4738

Gør som de fleste — kør med

POUL's turisttrafik

TLF. 75 34 75

Gælder det
udvalg, kvalitet og priser
så se først hos

F. F. SKO

VALBY LANGGADE 189 - VA 2867

E. SKJOLDAGER

TAPET OG FARVE

Vigerslevvej 50 B - Tlf. Valby 7740

Midt i Walter Bertrams trænerperiode skiftede vi formand. Elo P. var kørt træt og ønskede en pause, og formandsposten blev overtaget af Børge Kramer.

Han kom ikke alene, men indså, at skulle han have glæde af at være formand, så måtte arbejdet fordeles på flere hænder, således at ingen

Børge Kramer

kørte træt. Foruden af Børge K. bestod bestyrelsen bl. a. af Børge Munkekov, også en veltjent kraft i spilleudvalget, Therkel Thøgersen, Gunnar Andersen, Freddy Andersen m. fl., og de fik organiseret en fortræffelig lederstab i ungdomsafdelingen, som siden er vokset støt.

Vi var heldige, at vi havde Børge Kramer til at overtage tømmernes.

Efter fire års forløb holdt Walter Bertram op, og blev så afløst af først Vagn Jensen, Hvidovre. Det første år gik ikke alt for godt resultatmæssigt, idet 1. holdet sluttede næstsist.

Da Vagn Jensen efter et års forløb fik tilbudt at træne sin egen klubs ynglinge — og sagde ja, måtte vi altså finde en ny træner.

Det blev Henning Gronemann-Jensen fra Frem.

Det første år gik hæderligt, idet vi sluttede på en 7. plads, men det andet år startede mildest talt svagt, og da forårssæsonen var slut, havde vi kun erobret 1 point.

Henning Gronemann-Jensen fratrådte efter eget ønske og i samråd med bestyrelsen, da forårssæsonen var slut, og i den sidste halvsæson blev 1. hold trænet af Henning Pedersen, som igen fik sat lidt fart i spillerne. Vi fik i alt 11 points, sluttede sidst, men dog med lidt af æren i behold.

Skyld, ansvar og årsag skal ikke diskuteres her, blot skal lige nævnes, at vi faktisk skulle bygge et nyt hold op, og det gøres ikke på én dag, især ikke, når man har så mange skadede spillere, som vi havde i perioder.

For øvrigt var både Vagn Jensen og Henning Gronnemann-Jensen vældig flinke mennesker, som faldt godt til hos os, og jeg er da også sikker på, at de begge fremover vil få megen glæde af deres trænergerning.

Så er vi nået frem til 1966. Vi trænes igen af Walter Bertram, og har de bedste forhåbninger til sæsonens forløb.

Desuden har vi igen skiftet formand, idet Børge Kramer efter fem års virke, efter eget ønske, har fratrådt formandsposten, som er blevet overtaget af Max Møller Jørgensen.

Max er jo efterhånden en rutineret leder i kraft af sit fortræffelige virke i ungdomsafdelingen, og vil han gå lige så stærkt ind for sit formandsjob — og det vil han givet — har vi lov til at se fremtiden i møde med glæde og forventning.

Max har jo på relativt kort tid fået sat system i ungdomsarbejdet, takket være hans egen personlige interesse for drengene, og skulle nogen have forudsætning for at kunne udtale sig om ungdomsafdelingens udvikling i de senere år, må det være Max.

Læs på de næste sider, hvad han skriver:

Clemmensen

MARIBOVEJ 1-3 - VALBY 2690

Aut. VELO SOLEX og QUICKLY forhandler
HAMLET CYKLER
Fineste reparationer og service

Bona-Blomster

Floragram

Hvidovrevej 91

Tlf. 75 10 69

SALLING

VIGERSLEVVEJ 54 - VALBY 4070

Deres slagter

*Kød - flæsk og alt i hjemmelavet pålæg
Stort udvalg i dybfrostvarer*

Skjold Burne Vine

Eigil Leth & Son

Roskildevej 150 - Tlf. 71 00 20

*... ring efter vinen der smager
spørg efter cigaren, der behager.*

BUDDE's VINDUESPOLERING

Kontakt søges med kontorer, fabrikker og
større forretninger.
Tilbud gives uden forbindelse.
15 års erfaring

Kjeldgårdsvej 6
Kontortid 9—12
(undt. lørdag)

VA. 3502

HELLAS KLUBDRAGTER FODBOLDSTØVLER

Adidas — Puma — Rapid — Lockey

STØVLER FRA 38,50

TRÆNINGSDRAGTER

Rød — Marine — Lyseblå

SPORTSMAGASINET

Valby Langgade 207 — Tlf. VA 1990
(100 meter fra Ålholm Plads).

Ungdoms afdelingen

Max Møller Jørgensen

Bladudvalget har i anledning af klubbens 40 års jubilæum anmodet mig om at skrive om Hellas' ungdomsafdeling. Man har dog begrænset emnet til de sidste 15 år, altså tiden siden vort 25 års jubilæum. Denne begrænsning er sikkert yderst fornuftig, også af den grund, at jeg derved kan skrive om en periode, jeg selv kender som medlem af Boldklubben Hellas. Jeg har i perioden 1951—66 haft lidt skiftende forhold til ungdomsafdelingen, idet jeg de første seks år oplevede den som ungdomsspiller. Derpå et års tid som passivt medlem, dernæst fire år som aktiv seniorspiller, og endelig de sidste godt fire år som ungdomsleder og træner. Det er klart, at man i disse forskellige perioder har betragtet ungdomsafdelingen med forskellige øjne, hvilket må tages i betragtning ved læsningen af denne artikel, som i øvrigt kun hviler på en gennemlæsning af gamle Hellas-blade og KBU's stillingsoversigter, samt de erindringer, som denne gennemlæsning har fremkaldt hos mig.

De 15 år har for ungdomsafdelingen været noget op og ned. Et lille indtryk heraf kan man få ved at se, hvor mange hold klubben har gennemført turneringen med i de forskellige år:

1950—51: 10 hold	1958: 5 hold
1951—52: 9 hold	1959: 5 hold
1952—53: 6 hold	1960: 4 hold
1953—54: 7 hold	1961: 6 hold
1954—55: 6 hold	1962: 10 hold
1955—56: 7 hold	1963: 12 hold
1956—57: 6 hold	1964: 15 hold
	1965: 12 hold

Nu skal en ungdomsafdeling jo ikke alene måles i, hvor mange hold, man har med i turneringen, men også hvordan disse gebærder sig sportsligt og på anden måde. Også her tegner billedet sig noget blakket, hvilket hænger sammen med det stadigt tilbagevendende problem: manglen på ledere og trænere til ungdomsafdelingen. Fra den første halvdel af halvtredserne huskes først og fremmest den fortræffelige ungdomsleder Ole Olsen, som allerede på dette tidspunkt havde flere års virke bag sig som ungdomsleder i Hellas. Ole Olsen havde et ganske specielt tag på ungdomsspillere, og sørgede, ud over det daglige, for mange dejlige ture til sine hold, f. eks. til Bornholm, Sejerø og Randers. Blot synd, at han ikke altid fik den nødvendige hjælp i sit arbejde for Hellas, hvilket utvivlsomt har været medvirkende til, at han holdt op omkring midten af halvtredserne.

Efter denne velfortjente hyldest til Ole Olsen skal det bemærkes, at der i denne periode naturligvis også har været andre, som har gjort en indsats for ungdommen, og her skal nævnes navne som Gunnar Andersen, Freddy Andersen, Erling Pedersen, Jørgen Aksel Jensen, Niels Rasmussen, Flemming Persson, Vilh. Green, Poul Jørgensen (rækkefølgen tilfældig) og mange andre.

De sportslige resultater i starten af halvtredserne var ikke just imponerende, men må ses i lys af, at alle vore ungdomshold på dette tidspunkt lå højt rangeret i rækkerne.

I sæsonen 1953—54 lykkedes det dog Freddy Andersen at føre 1. drenge frem til turneringsvinder. Ved denne lejlighed blev for øvrigt vore turneringsvindernåle indstiftet. Året efter i sæsonen 1954—55 oplevede vi den triumf, at såvel 1. ynglinge som 1. junior og 1. drenge vandt deres rækker, uden at nogen af holdene tabte en eneste kamp. Spillerne fra disse tre hold har senere i høj grad præget Boldklubben Hellas' seniorafdeling. Fra 1. ynglinge kan nævnes følgende spillere, som alle senere kom på klubbens 1. hold:

Tonny Nuppenau, Max Knudsen, Henning »Gisser« Hansen, Helge Nielsen, Ib Ludvigsen, Ole »Joe« Jørgensen (som dog ret hurtigt blev rykket op på 1. hold), Erling Hamann, Albert Slangerup og Bent Jensen. At holdet virkelig var stærkt, ses deraf, at undertegnede ikke kunne drive det til mere end at blive 1. reserve — vi var 12 ynglingespillere. (Ikke desto mindre fik Max det år overrakt en velfortjent flidspræmie. (Red.)).

1. junior bestod af spillere som Erik Olsen, Allan Jensen, Tage Kristensen, Freddie Jørgensen m. fl. Fra 1. drenge husker jeg en frækt spillende centerhalf ved navn Flemming Jartved, samt spillere som Vagn Andersen, Jørgen Petersen, Leif Bjørkmann, Flemming Hansen o. a. Med andre ord har man i denne buket af spillere (jeg er overbevist om, at jeg har glemt mindst et par »stjerner«) ikke mindre end halvdelen af det senere så berømte pokalhold fra sæsonen 1960—61, som der, så vidt jeg har ladet mig fortælle, er ofret et par enkelte linjer på andetsteds i bladet.

I disse år fik vi også i KBU's ungdomsturneringer vist, at vi af og til kunne spise kirsebær med de store. I 1952—53 nåede juniorholdet således frem til kvartfinalen, hvor VIF slog os 2—1 i omkampen, efter at vi havde fået uafgjort 1—1 i den første kamp, bl. a. på strålende målmandsspil af Erik Bauer. De næste to år tvang vort juniorhold i de indledende runder af pokalturneringen Fremad A. ud i omkampe. I det sidste tilfælde skete det i en spændende 0—0 kamp i Sundby med masser af tilskuere, hvor Fremad A.'s leder bagefter i omklædningsrummet forhørte sig om overgangssummen for vor målmand Erik Olsen og vor centerhalf Freddie Jørgensen. Samme år — altså i 1954 — kom ynglingene i kvartfinalen, hvor de dog blev slået af Brønshøj med 6—1.

På dette sted er jeg faldet for fristelsen til, på forskellige medlemmers vegne, at udøve en lille hævnakt over for en vis Ole C. fra bladudvalget, som i det sidste par år har hængt adskillige sagesløse spillere ud i vort medlemsblad. Hævnakten består såmænd af et citat fra medlemsbladet 1954, skrevet af Poul Jørgensen, som også dengang trænede ynglingene: »... Det svageste punkt på holdet er de to innerwings, nye folk, nemlig »lille Ole« og »store Ole«. Den »store« er der lidt bold i, men han er så genert, at han hele tiden er bange for at gøre noget forkert, og så lader han helt være med at gøre noget. Gå frisk til den, Ole«.

Bortset fra, at genertheden er forsvunden med årene, er Poul Jørgensen's karakteristik meget dækkende den dag i dag.

I sæsonen 1955—56 fik vi en turneringsvinder i 1. junior, mens såvel 1. ynglinge som 2. junior blev nr. 2. Herefter kom der imidlertid nogle år, hvor det, både med hensyn til antal hold eller sportslige resultater lå lidt tungt, således som det også til en vis grad gjorde det inden for klubben som helhed. Nogle lyspunkter var der dog, idet 1. lilleput i 1958 blev turneringsvindere under Finn Ludvigsen's ihærdige ledelse. Af spil-

lere fra dette hold kan nævnes Bjarne Mikkelsen, Torben Haack, Jørgen »Træsko« Andersen, Roger Knudsen, Leon Nielsen, Benny Nielsson, William »Fier« Koch, John Godthjelpsen, Tom Andersen, Hans Jørgen Jørgensen m. fl. Året efter fik Finn Ludvigsen endnu en turneringsvinder ved 2. drenge. Her var Bjarne, Torben, Roger, Leon og Benny med igen, og desuden deltog spillere som Finn Jørgensen og Walter Bjørkman.

Ungdomsafdelingen nåede i 1960 bunden, idet kun fire hold gennemførte turneringen, alle uden de helt store resultater. Siden da er det heldigvis gået fremad. Fremgangen startede med at Henning Pedersen og Palle Jensen overtog henholdsvis juniorerne og lilleputterne. Allerede i 1961 sluttede både 1. og 2. junior på flotte andenpladser, og i 1962 vandt et stærkt 1. juniorhold turneringen, selv om de samme år var rykket op i en højere række. Spillerne var for øvrigt stort set de samme som fire år tidligere havde vundet turneringen som lilleputter.

I 1963 kunne vi igen notere os for tre turneringsvindere. Denne gang var det imidlertid »kun« lutter 2. hold, nemlig 2. ynglinge, 2. drenge og 2. lilleput. Lederne, der stod bag, var henholdsvis Flemming Christensen, Palle Jensen og mig selv.

I 1964 vandt 1. drenge og 2. lilleput, og i den sidst afsluttede turnering har vi nået den foreløbige kulmination med fire vindere ud af 12 hold (1. og 2. junior, 2. og 3. lilleput), mens et femte hold — 1. lilleput — var med i opløbet til det sidste.

Også inden for det sidste par år har vi af og til opnået gode resultater i pokalturneringen. I 1963 nåede ynglingene til ottendedelsfinalen, hvor de efter en føring på 1—0, blev besejret 3—1 af Frem i en spændende kamp på Engdraget.

Fra de sidste år huskes — ud over de allerede nævnte — ledere og trænere som Rath, Rohde, Bent Frederiksen, Leif Bjørkman o. a. Det bemærkes, at jeg med vilje ikke har nævnt nogen af de for tiden virkende ledere. Det må vente til klubben fylder 50. Jeg har heller ikke nævnt navne på spillere fra det sidste par år. Det er sikkert ikke sundt, når det drejer sig om spillere, der stadig spiller i ungdomsafdelingen.

En enkelt undtagelse vil jeg dog gøre, idet vi i 1965 for første gang i klubbens historie fik en spiller på udvalgt ungdomshold, nemlig 1. juniors målmand, Knud Pacht. Vi håber, at han, når disse linjer læses, igen

er i gang på grønsværen, efter sin ufrivillige pause, som følge af et benbrud sidste sommer.

Efter at jeg nu langt om længe har arbejdet mig frem til 1966, er tiden inde til at foretage lidt af en statusopgørelse, og kaste blikket mod fremtiden.

Hovedindtrykket kan naturligvis kun blive positivt med den fremgang, vi har haft siden 1960—61. Denne fremgang må sikkert ses på baggrund af forskellige faktorer. Først og fremmest at der har været ledere, der med evne og interesse har gået ind for ungdomsarbejdet, men man skal sikkert heller ikke glemme forhold som eksistensen af virkelig talentfulde spillere, den good-will og økonomiske fremgang, 1. holdets pokalkampe skabte for klubben, samt det naturlige opland til banerne på Engdraget, som vi i mange år har haft det held at være ene om.

Uanset at vi formentlig med rette kan konstatere, at vor ungdomsafdeling står på et godt stade, skal dette dog ikke af bestyrelsen eller andre ansvarlige inden for Boldklubben Hellas opfattes på den måde, at alt har været lutter lagkage, og at der ikke i forskellige retninger kunne være gjort endnu mere for vore ungdomsspillere. I denne forbindelse tænker jeg på de ting, som ligger lidt ud over det daglige, såsom flerdagsture, evt. til udlandet, filmsaftener og andre former for sammenkomster m. v. Når det på dette punkt har ladet en del tilbage at ønske, må det ses på baggrund af, at vi nok har haft ledere i de sidste år, men langtfra i det omfang, som antallet af ungdomsspillere nødvendiggjorde. Når så samtidig de folk, vi har haft, i høj grad har været engageret på anden måde i Hellas, oftest som aktive spillere, er det klart, at det først og fremmest har været de daglige ting, træningen og turneringskampene, man har brugt kræfterne på.

Såfremt vi i fremtiden skal stræbe henimod også at yde de forskellige ekstrating over for vore ungdomsspillere, som for disse kan blive til uforglemmelige oplevelser, er det altså en nødvendighed, at vi har en så effektiv dækning af ungdomsledere, at disse ikke drukner i det daglige. I denne anledning vil jeg gerne rette en appel til alle grene inden for Hellas, aktive, passive, forældre til ungdomsspillere, samt ikke mindst ledere, som tidligere har været med: Skulle der ikke være nogle, der kunne tænke sig at give et nap med, således at 1965 ikke bliver et kulminationspunkt for ungdomsafdelingen, men derimod et trin på vejen

videre frem. Over for dem, der ikke ligefrem ønsker aktivt at medvirke, vil jeg gerne bede om noget næsten lige så vigtigt, nemlig en mere positiv indstilling over for ungdomsspillere og ungdomsarbejdet i det hele taget.

Det er desværre min erfaring, at det skorter meget på dette punkt. En vis træghed over for ungdomsafdelingen spores inden for store dele af klubben, og til disse mennesker vil jeg benytte lejligheden til at minde om mottoet:

UNGDOMMEN ER FREMTIDEN.

Max M. J.

Møbler for Deres hjem

De er altid velkommen

til at se de sidste nyheder

møbler — tæpper — gardiner

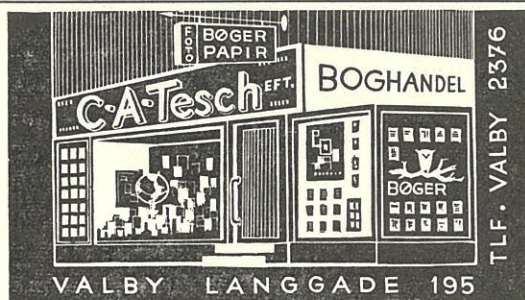
KRAMER's møbler

HVIDOVREVEJ 93 - TELEFON 75 07 20

Skjold Burne vine

ERLING SØRENSEN

VALBY LANGGADE 201 - VALBY 2297

*film fremkaldes
og kopieres.*

Også farvefilm.

Skal De rejse?

- husk

HVIDOVRE STATIONS KIOSK

MAX KOCH

Smart tøj - godt tøj

Savoy
HERRE - MAGASIN

VALBY LANGGADE 195
TELEFON VA 3338

... forretningen med det store udvalg

Vi har et af de bedste Old-Boys-hold i København (hvis man skal tro, hvad de selv siger) og deres skribenter har ofte forsynet vort medlemsblad med morsomt stof. Også til dette jubilæumsnummer giver Old-Boys (denne gang ved Kjeld Frederiksen) deres besyv med — med følgende artikel:

Hellas' »gamle drenge«

I anledning af jubilæet skal der også være en hilsen fra O. B.-afdelingen (den med den store sugeevne).

Ak ja, for fyrré år siden — det var den gang Kramer lå i sparkedragt og prøvede at ramme ranglen rigtigt. Det var også på det tidspunkt, at mange af O. B.-spillerne havde deres egen bold, en lyst, de ikke har sluppet den dag i dag.

Det var en god ide, der opstod, da vi gamle skulle til at grave støvlerne ned, i stedet startede Old Boys-holdet. Vi har haft det sjovt (skønt det ikke altid lyder sådan, når vi spiller), og ikke mindst vor andenplads i sidste turnering viser, at vi ikke har glemt det lille spil, og kan gøre os gældende over for storklubbenes koryfæer. Der er vægt bag holdet (822 kg i største opstilling), og så går det ikke så hurtigt mere, hvilket også skyldes, at vi gerne vil give tilskuerne lejlighed til at opfatte alle detaljerne. Der er på holdet flere gamle Hellas-drenge, men en del er kommet udefra, bl. a. fra FB, Rødovre, ØB, Fremad Amager og Amager Travbane (Eilert). Knud er holdets manager, og han har gjort et stort stykke arbejde med at samle os til de forskellige kampe, endvidere bliver han også brugt på holdet ind imellem.

Hvorfor bliver man så ved, når man er nået op i årene, og forlængst skulle have været at finde i tilskuernes kværunderende rækker? Ja, først og fremmest fordi man ikke kan slippe det fascinerende spil, så på grund af motionen, og sidst, men ikke mindst: kammeratskabet, som jeg synes er særligt fremherskende nu, hvor det ikke gælder livsvigtige points, og

hvor en hændervridende kasserer står på sidelinjen. Selv om mange af os er gået over til satellitklipping (en tur omkring månen), bliver vi som drenge igen, når dommerens fløjte lyder. De 22 spillere ved selvfølgelig alt om fodbold, hvilket de gang på gang fortæller den herre i sort, der åbenbart kun er med for at ødelægge legen. Når man så sidder hjemme i lænestolen efter kampen fuldstændig udmattet, og konen er færdig med at fortælle én, at nu er man også for gammel til det, ja, så siger man til sig selv, at man hellere må holde op, men jeg vil nødigt være Knud, hvis han ikke ringer og spørger om jeg vil være med næste gang.

Lad mig slutte med at ønske alt godt for Hellas, og at de stadig må få den tilgang, der skal til for at bringe klubben fremad, og at disse spillere bliver så glade for klubben, at de en dag er at finde på Old Boys-holdet.

K. H. F.

TV BORDE

19" bord 50 x 40 cm
23" bord 60 x 40 cm
No. 65 bord 66 x 35 cm
Bordets højde 47 cm
Teak - Nød - Palisander
Leveres i karton

Intet salg til private

*Spørg hos Deres
radioforhandler*

K. JACOBSEN Vesterbrogade 148 - Telefon EVA 5031 v

GAS

KOMFURER
RADIATORER
VANDVARMERE m. m.

ALT I BLIKKENS LAGERARBEJDE UDFØRES

OLE ANDERSEN

Aut. gas- vand- og sanitetsmester

Valby Langgade 229 - Tlf. 30 65 18

- *men Grouleff's kaffe er bedre*

Skal De feste, er den
gode vin fra Ålholms
største vinlager

Grouleff Ålholm Plads 7 - Tlf. VA 4650

Kun tilfredse kunder!

Kik ind i vor nye afdeling på Roskildevej 168 og se vort store udvalg af nyere, velholdte vogne, som alle sælges med betryggende garanti og på gode vilkår. Deres brugte køretøj tager vi i bytte til toppris.

Kom ind og overbevis Dem om, at en god brugt vogn fra os godt kan gøre sig fortjent til at blive Deres nye vogn.

EDVARD PETERSEN's EFTF.

Roskildevej 168, Valby - Tlf. 71 67 67

Som sagt i indledningen, skal dette blad ikke opfattes som et egentligt jubilæumsblad med klubhistorie i kronologisk orden. Men som man har kunnet læse, har der alligevel, via vore forskellige skribenter, indsneget sig mange ting, som må have klubhistorisk interesse, og det er netop ved at høre de ældre medlemmer fortælle om deres oplevelser, at man får episoder og fakta fortalt, som ikke kan findes i klubbens arkiver (gamle medlemsblade, mødereferater o. lign.).

Derfor henvendte jeg mig til en familie, som især skulle have forudsætning for at kunne fortælle lidt om før og nu, nemlig familien Pedersen — Svend, Henning og Erling.

Her er, hvad der kom ud af dette møde:

Familien Pedersen

Vi mødtes en aften alle fire hos Erling, for at sludre om gamle dage i Hellas. Vi så scrapbøger, og inden længe gik snakken lystigt, med — ka' du huske osv., og minderne vældede frem i spredt rækkefølge. Der var ikke andet at gøre end at »sortere« og bede dem fortælle en ad gangen, og det var selvfølgelig mest naturligt at starte med familiens nestor, Svend Pedersen, som til indledning fortalte:

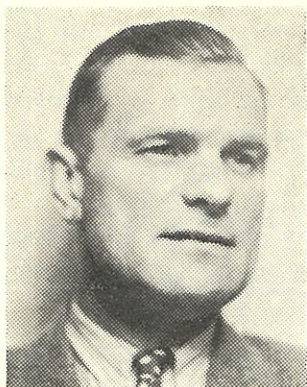
»Jeg blev medlem af Hellas i 1930 og debuterede samme år, hvorefter jeg spillede på 1. hold i 2-3 år.

Jeg var 30 år, da jeg sluttede, og spillede derefter sekundabold, samtidig med, at jeg virkede som leder, hvilket jeg har været i ca. 30 år.

Dengang var Hellas arbejderklub, og vi kom på forskellige rejser til udlandet. Bl. a. husker jeg en pragtfuld tur til Tyskland (Lübeck — Meusling — Swartau). Vi kunne ikke et ord tysk, men havde ikke desto mindre en uforglemmelig oplevelse.

Vi fik så også returbesøg af vore udenlandske forbindelser, og spillede vore internationale kampe på Rosenborg eksercerplads.

Jeg spillede sammen med bl. a. Egon Sørensen (Frem's senere lands-

Svend Pedersen

holdsmålmand), Max Koch, Helge Sørensen, Gunnar Andersen og Poul Jørgensen, som pudsigt nok i årenes løb har spillet på 1. hold både med mig, Henning og Erling.

Ledere dengang var Helge Sørensen, Eigil Baagøe og undertegnede.

Vi var seks medlemmer, som i en arbejdsløshedsperiode fandt ud af, at vi lige så godt kunne udnytte tiden, og derfor byggede klubhuset nede ved den nuværende bane 3. Det var i 1932, og det var en stor skam, at klubben ikke købte grunden dengang.

Det blev virkelig et samlingssted for medlemmerne, og når der var kamp i Engdrager, tog vi koner, unger og madpakker med derned, og så hyggede vi os efter kampen. Både Henning og Erling tilbragte megen tid dernede, og familien har i det hele taget været stærkt impliceret i Hellas gennem årene.

Jeg var som sagt leder, og desuden passede jeg sammen med mor marketeriet, min bror var målmand på det første Hellas-hold, min kones søster spillede på vort håndboldhold, Henning og Erling har spillet og været ledere i mange år, og nu er det yngste skud på stammen, Erlings søn, Jan, en flittig spiller på drengehold.

Men der har været andre »familieforetagender« i klubben. F.eks. familien Gunnar, Freddy, Benny, Vagn og Tom Andersen og nu sidst Fred-dys søn, Jan, desuden brødrene Eigil, Kurt og Rudy Johansen, brødrene Einer og Poul Jørgensen og Pouls søn, Freddie.

Hellas' første formand var Carl Matzen, som stiftede klubben i trods, for at få os væk fra Carl Langesvej. Der har været mange, og gode, formænd siden, men den betydeligste indtil vore dage var uden tvivl Vilhelm Karlsson, som var formand fra 1934 og lige til sin død i 1951 — altså i 17 år.

T.N.: Hvornår kom du ind i billedet, Henning?

Jeg debuterede i 1941, 17 år gammel, og spillede så 1. holdsbold i over 10 år, og var i øvrigt topscorer de fleste år.

T.N.: Mens du, Henning, aldrig har spillet med nogle af de nuværende 1. holdsspillere, har Erling været et slags bindeled mellem to generationer. Hvornår debuterede du, Erling?

E.P.: Jeg debuterede i 1946 og spillede til 1963, og fik i øvrigt et væld af kampe med Henning.

Sv.P.: Vi har for resten én gang spillet på 1. hold sammen alle tre. Det var i en privatkamp i Ballerup, hvor jeg måtte træde ind efter et afbud.

T.N.: Henning og Erling spillede sammen med en flok festlige gutter. Kan I nævne nogle af dem?

H.P.: Vi spillede begge sammen med bl. a. Kramer, Gustav Hamann, brødrene Johansen, Anker Schrøder, den senere landsholdsspiller Svend Hansen, brødrene Poul og Einer Jørgensen, Einer »Bosse« Sørensen, Palle Jensen, Jørgen Aksel . . .

E.P.: Og så kom de yngre: Erik Høy, Vagn Hansen, Freddy Andersen og Tonny Nuppenau.

Sv.P.: Vi har for resten da også haft to spillere, som kom på arbejderlandsholdet mod Rusland i Rusland, nemlig Egon Sørensen og Poul Jørgensen.

H.P.: I 1942 vandt vi A-rækkens pokalturnering ved at slå FB i finalen med 3—2 (A-rækken dengang var ikke det samme som i dag). Jeg scorede det ene mål.

Det var et af de store resultater, og vi festede til den lyse morgen. Vi spillede på Frederiksberg stadion og der var ca. 4000 tilskuere.

Jeg var soldat i Næstved og ankom 10 minutter for sent, og havde skiftet tøj undervejs.

T.N.: Hvor mange kampe har du egentlig spillet, Henning?

H.P. Jeg har vel spillet ca. 250—300 kampe med privatkampe, og var i øvrigt topscorer i Københavnsserien i 6 år.

Henning Pedersen

T.N.: Og du, Erling?

E.P.: Jeg har vel spillet ca. 400 kampe, hvortil kommer privatkampe. Desuden har jeg spillet 8 kampe på udvalgt seriehold, hvor jeg i de fire var anfører, hvad jeg for øvrigt var på 1. hold i 10 år.

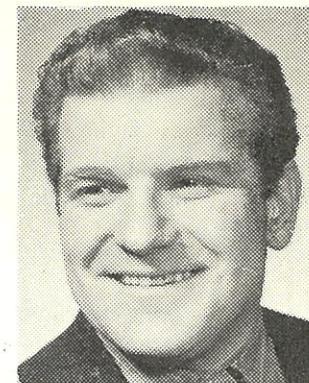
T.N.: Henning fortalte om sine pokaltriumfer, og også du, Erling, har været impliceret i pokalsucces, men om det skriver Bertram andetsteds i bladet. Men hvad synes du især var årsag til denne succes?

E.P.: Det var først og fremmest det stærke sammenhold, og så Bertrams indflydelse og evne til at få spillerne til at yde deres bedste, og kun den naturlige reaktion og så det, at flere af spillerne gik i stykker efter pokalkampene, gjorde, at vi ikke det år vandt Københavnsserien. Men for øvrigt synes jeg, at det bedste fodbold i min karriere blev vist af det hold, som i foråret 1956 vandt mellemrækken, men desværre holdt flere af spillerne op kort efter.

T.N.: Vi har siden pokalkampene haft en svaghedsperiode. Hvad er årsagen, synes du?

E.P.: Blandt andet skiftede holdet væsentligt udseende det næste par år, idet spillere som Vagn Hansen, Flemming Jartved, Ole »Joe«, Allan Jensen, Bent Schou, Freddy Andersen, Vagn Andersen og jeg af forskellige årsager holdt op.

Desuden synes jeg, holdet mangler en rigtig anfører, der ikke bare roser, men også kan sætte spillerne på plads, når det er nødvendigt, som

Erling Pedersen

bakker træneren op, og som også er anfører uden for banen. Sæt bare streg under det sidste.

T.N.: Svend og Henning. I har begge stor erfaring i spilleudvalget. Ud fra hvilket synspunkt synes I, holdet skal sættes i en klub af vor størrelse? Talent eller flid?

H.P.: Selvfølgelig efter flid, men der kan være undtagelser, hvor talentet er så stort, at det må gå frem for én, der har trænet mere.

E.P.: Men generelt må man forlange, at 1. og 2. holdsspillere træner næsten 100 procent.

Sv.P.: Flere af vore spillere får slet ikke nok ud af deres talent, og står og falder i staver og kværulerer over bagateller. Men vi har mange talenter på vej!

T.N.: Er der ellers særlige kampe eller episoder I mindes?

E.P.: Ja, da vi spillede den første tipskamp i Danmark og tabte 0—2 ude til Husum. Tilskuerne var ved at vælte banen og forholdene var ved at ende i kaos.

H.P.: Eller da Freddy Andersen mod AGF i Århus brændte en chance, han kunne have scoret på liggende, og da Hans Christian i samme kamp med armen slyngede Per Benda til jorden i fri position! Det kostede os sikkert ca. 25.000 kr.

Sv.P.: Ja, den kamp skulle have været vundet! Det var en stor dag!

Tonny Nuppenau.

Klubbens hæderstegn

Vi har i klubben den tradition, at når et medlem har virket i lederarbejde i 10 år, får han udleveret klubbens hæderstegn i guld, og når en spiller har spillet på klubbens 1. hold i 10 år, får han udleveret samme emblem i sølv. Følgende medlemmer har i årenes løb modtaget dette hæderstegn:

Som leder:

Arnold Petersen
Erik Meilbye Petersen
Viggo Rabeholm
Robert Flygenring
Niels P. Pedersen
A. Vilh. Karlsson
Holger Meilbye Petersen
Poul Jensen
Kaj O. Jensen
Therkel Thøgersen
Gunnar Andersen
Elo Pedersen
Børge Munkeskov
Jacob Madsen
Svend Pedersen
Eigil Baagøe
Børge Kramer

Som spiller:

Egon Sørensen
Poul Jørgensen
Helge Sørensen
Eigil Johansen
Ejner Sørensen (Bosse)
Ejner Jørgensen
Gustav Hamann
Henning Pedersen
Anker Schrøder
Erling Pedersen
Børge Kramer
Erik Høy
Palle Jensen
Vagn Hansen
Freddy Andersen

Følgende spillere har i årenes løb spillet på Københavnsseriens udvalgte hold:

Gunnar Hansen, Jørgen Aksel Jensen, Erling Pedersen, Tonny Nuppenau, Kurt Jensen og Flemming Jartved. Desuden har Per Benda flere gange været udtaget som reserve, men har altså endnu sin debut til gode.

Desuden har Egon Sørensen og Poul Jørgensen været på arbejderlandsholdet (bl. a. mod Rusland i Rusland!).

Det har været redaktionens mål at dette blad, ved at lade forskellige medlemmer fortælle, skulle få gamle medlemmer til at mindes og glædes og nye til at forstå.

Mange navne er nævnt, og mange hændelser er draget frem.

Alligevel vil det nok vise sig, at vi har glemt en del.

Skulle nogen blive skuffet over, at netop de ikke blev nævnt, eller at netop de og de episoder er blevet glemt, beder vi dem forstå vore trængsler, og så i øvrigt håbe på, at redaktionen af 50 års jubilæumsbladet vil få andre ting med, således at det historiske billede til syvende og sidst alligevel bliver komplet.

Red.

Redaktion. Tonny Nuppenau, Ole Christiansen, Leif og Walther Bjørkmann.
Sats: Leif Bjørkmann og Ole Christiansen.
Tryk: Walther Bjørkmann.

Redaktion. Tonny Nuppenau, Ole Christiansen, Leif og Walther Bjørkmann.

Sats: Leif Bjørkmann og Ole Christiansen.

Tryk: Walther Bjørkmann.